

Dr Ted Hildebrandt, Pochwała w księdze II, sesja 1

Kontekst kanoniczny

© 2024 Ted Hildebrandt

To jest dr Ted Hildebrandt w swoim nauczaniu na temat chwały Bożej w drugiej księdze Psalterza. To jest sesja numer jeden, kanoniczny kontekst drugiej księgi Psalterza.

Dzień dobry. Badamy rodzaj mini-cyklad wykładów na temat uwielbienia Boga w księdze drugiej Psalterza. To w zasadzie Psalm od 42 do 72. Jest to rozwinięcie artykułu, który napisałem dla Kriegel, który zostanie opublikowany w 2018 roku, zatytułowanego Biblijna podstawa kultu.

Dziękujemy, że do nas dołączyłeś. Tytułem wstępu, będę dużo o tym czytać, ponieważ pochodzi to z artykułu zawartego w tej książce. Zaczynamy od opisu kanonicznego kontekstu księgi drugiej pod względem jej charakterystyki i przepływu jako całości.

Następnie przyjrzymy się trzem głównym bohaterom Księgi Psalmów: królowi, psalmiście i wrogowi. Zdradziecki wróg drwi, zawstydzona i stara się złapać w pułapkę, pożreć i zniszczyć psalmistę. Psalmista woła o wybawienie i ochronę.

Boski, czyli ludzki król, ratuje, chroni i wymierza sprawiedliwość. Następnie psalmista wychwala boskiego króla. Kontekst kultowy księgi drugiej zostanie również zbadany jako kontekst, w którym chwała Boża wyrażana jest w świątyni poprzez ofiary i muzykę wśród świątecznego zgromadzenia.

Następnie pokażemy, że lament jest często podstawą pochwały, a nawet przekleństwo często łączy się z pochwałą. Następnie omówimy same pochwały w dyskusji na temat wezwania do chwalenia, przyczyny chwalenia, sposobu chwalenia i miejsca chwalenia. Na koniec prezentacje te zakończą się pewnymi konsekwencjami dla współczesnego kultu i uwielbienia Boga w drugiej księdze Psalterza.

A teraz wprowadzenie. Powinienem być kliknąć ten przycisk w trakcie przeglądania, ale będziemy mówić o kanonicznym kontekście książki. To nasza dzisiejsza mini prezentacja.

Następnym razem zajmiemy się trzema głównymi bohaterami: królem, psalmistą i wrogiem. Kontekst kultowy Psalmów, a zwłaszcza ten, zobaczymy w drugiej księdze Psalterza. Podstawą pochwały będzie lament.

Następnie zasugerujemy to przekleństwo jako podstawę pochwały. Potem, kiedy już to zrobimy, przyjrzymy się samej pochwałie, wezwaniu do pochwały, przyczynie

pochwały, sposobowi chwalenia i miejscu pochwały. I wreszcie, nasza siódma prezentacja będzie dotyczyła implikacji dla współczesnego kultu.

To tak w ramach wprowadzenia. A następnie chcemy porozmawiać o kontekście kanonicznym drugiej księgi Psalterza. Hebrajski tytuł Księgi Psalmów nazywa się Tehillim, co po prostu oznacza pochwałę.

Znacie już to słowo, ponieważ opiera się na rdzeniu zwanym Hallel, które słyszeliśmy wiele razy. Alleluja. I to jest chwała Yah lub chwała Pana.

Księga Psalmów jest analogiczna do Tory, czyli Pięcioksięgu, poprzez podział na pięć ksiąg. Jeśli więc na to spojrzysz, zobaczysz, że jest tam księga pierwsza, zawierająca rozdziały Psalmu od pierwszego do 41, głównie Psalmu Dawidowe. Księga druga, drugi zbiór Dawida, Psalm 42 do Psalmu 72.

Księga trzecia to Psalm 73 do Psalmu 89, księga czwarta od 90 do 106. I wreszcie księga piąta, Psalm 107 do Psalmu 150. Każda księga jest oznaczona na zakończenie pochwałami, a następnie podwójnym Amen.

W ten sposób poznajemy jednostkę, w której książka się zatrzymała i ruszyła dalej. Porównaj poniższe wersety zamykające każdą z ksiąg. Zatem wyciągnąłem każdy z końcowych wersetów.

Tak więc, na przykład, kończy się pierwsza księga, a to jest rozdział 40, werset 13. Jest tam napisane: chwała Panu, Bogu Izraela, od wieków na wieki. Amen i Amen.

I tak kończy się pierwsza książka. I tak widać, że jeśli zamieścisz księgę drugą, księga druga zakończy się w rozdziale 72 wersecie 20 i będzie tam napisane: chwała niech będzie Panu Bogu, Bogu Izraela, który jako jedyny dokonuje cudownych czynów. Pochwała, a otrzymasz kolejną pochwałę.

Tak więc właściwie mamy tutaj do czynienia z podwójną pochwałą. Bądź na zawsze przy jego chwalebnym imieniu. Niech cała ziemia napełni się Jego chwałą.

Amen i Amen. I właściwie Psalm 72.20 faktycznie się tym podpisuje. Na tym kończą się modlitwy Dawida, syna Jessego.

I tak kończy się druga księga, bardzo jasne zakończenie. Na tym kończą się modlitwy Dawida. Księga trzecia, podobnie, masz koniec w Psalmie 89 wersecie 52.

Chwała Panu na wieki. Amen i Amen. Aby zakończyć się podwójnym „amen” i pochwałą.

Księga czwarta, podobnie, rozdział 106, werset 48, chwała niech będzie Panu, Bogu Izraela, od wieków na wieki. Niech cały lud powie: Amen. Chwalmy Pana.

I tak usłyszysz jedno „amen”. I wreszcie, księga piąta kończy się Psalmem 150, który jest ostatnim Psalmem. A w Psalmie 150 znajduje się litania chwalenia Pana, chwalenia Pana, chwalenia Pana.

A potem na samym końcu następuje to, że ostatnim słowem całego Psalterza jest „Chwała Panu” lub „Alleluja” – ostatnie słowo księgi Psalterza. W tym studium zbadamy cechy i wyjątkowość oddawania czci Bogu w drugiej księdze Psalterza, od Psalmu 42 do Psalmu 72. Przyjrzymy się więc tylko drugiej księdze.

Nawiasem mówiąc, księgi te są paralelne z Prawem Mojżeszowym. Zatem istnieje pięć ksiąg Tory. I tak mamy tutaj pięć ksiąg odpowiadających Psalmom.

Psalmy zostały ponownie rozwinięte wraz z Psalmami Dawida. Dawid żył około tysiąca lat p.n.e., a ostatnie Psalmy będą na wygnaniu lub po wygnaniu około 586 roku, albo trochę po 586. Zatem księga Psalmów została ułożona na przestrzeni około 400 lat.

Zatem przyjrzymy się cechom księgi drugiej, ale w większości jest to pięć ksiąg Pięcioksięgu Mojżeszowego. I wtedy następuje odpowiedź w postaci pięciu ksiąg Psalmów. W księdze pierwszej dominują tytuły Dawida.

Zatem tytuły rozdziałów od trzeciego do 41 są w dużej mierze tytułami Dawida. Nazywa się to pierwszym zbiorem Dawidowym. Jednakże w księdze drugiej jest nieco więcej różnorodności, a w drugim zbiorze Dawida – w rozdziałach od 50 do 70.

Ale w drugiej księdze, w pierwszych rozdziałach od 42 do 49, mamy Synów Koracha. A ci Synowie Koracha znajdują się w punkcie 16, gdzie ziemia się otwiera i połyka Koracha. Ale najwyraźniej, później, byli to księża, którzy byli zaangażowani w kult na wzór psalmiczny, tam kult.

Zatem Psalmy 42 i 43 są ze sobą powiązane. 43 jest właściwie psalmem sierocym. A co to jest psalm sierocy? Psalm sieroty to psalm, który nie ma tytułu.

A w pierwszej parze psalmów, w refrenie, dlaczego moja dusza jest przygnębiona? Dlaczego jesteś we mnie taki niespokojny? Pokładajcie nadzieję w Bogu, bo jeszcze będę Go chwalił, mojego Zbawiciela i mojego Boga. A zatem refren: Dlaczego jesteś przygnębiony, moja duszo, znajduje się w rozdziale 42, wersecie 5, rozdziale 42:11, a także w 43:5 łączącym rozdziały 42 i 43 w coś, co nazwałbym parą psalmów. Zatem 42 i 43 tworzą parę psalmów podobną do par występujących w rozdziałach 1 i 2 Psalmu lub rozdziałach Psalmu od 9 do 10.

Psalm 42, 43, 44 i 45 są oznaczone jako wszystkie Maskile . Zatem wszystkie 42, 43, 44 i 45 to maskile , czyli psalmy instruktazowe. Wszystkie Psalm 42, 43–49 noszą tytuł dyrektora muzycznego.

Zatem te tytuły łączą te, w zasadzie, od 42 do 49. W Psalmie 50 znajduje się jeden psalm Asafa, który najprawdopodobniej został zaczerpnięty ze zbioru Asafa. Zbiór Asafa obejmuje Psalm 73 do 83.

Dlaczego zatem Psalm 50 został w ten sposób odsunięty od zbioru Asafa, mimo że jest to psalm Asafa? Dzieje się tak głównie ze względu na jego tematyczne powiązanie z sąsiadującym Psalmem 51 z księgi drugiej. W Psalmie 50 Bóg nie potrzebuje ich ofiar, ponieważ jest właścicielem bydła na tysiącach wzgórz. W Psalmie 51 Dawid składa dobrą ofiarę ze złamanego i skruszonego serca.

Zatem istnieje kontrast pomiędzy różnymi ofiarami pomiędzy Psalmem 50 i Psalmem 51, gdzie Dawid składa dobrą ofiarę, którą jest złamane i skruszone serce. Psalm 51 do 70 nazywane są drugim zbiorem Dawidowym. Więc pozwól mi zobaczyć, czy to rozumiem.

Mamy Maskila jako reżysera muzycznego i prawdopodobnie powinniśmy wrócić i się temu przyjrzeć. Przepraszam, powinienem nacisnąć przycisk. Jednak w dużej mierze Psalm 50 Asafa jest Psalmem Asafa, który został przesunięty do przodu ze względu na jego związek z Psalmem 51.

Psalm 50 to bardzo znany psalm mówiący o posiadaniu bydła na tysiącach wzgórz. Jest to ujęte w kontekście, w dużej mierze mówiącym, że Bóg w zasadzie niczego nie potrzebuje. Nie potrzebuje twojego jedzenia.

Nie potrzebuję waszych ofiar jako pożywienia. Jeśli chciałem jedzenia, mam je, posiadam bydło na tysiącach wzgórz. Następnie Dawid mówi, że w ten sposób składa się dobrą ofiarę.

I tak w pewnym sensie z tym jesteśmy. Teraz Dawid składa dobrą ofiarę i Psalm 51 do 70. Zobaczmy, czy to mam.

Tak, tam jest. Psalm 51 do 70. Mamy drugi, tak zwany drugi zbiór Dawidowy.

I znowu, bo dyrektor muzyczny dominuje jako tytuł w 51 do 62 i 64 do 70. Psalm 71 jest psalmem sierocym. Zasadniczo jest to modlitwa, aby Dawid nie został opuszczony na starość.

A potem Psalm 72, to dość interesujące. W tym miejscu wróć do notatek. Księga druga kończy się psalmem króla Salomona, syna Dawida, i stwierdzeniem, które kończy modlitwy Dawida, syna Jessego.

To, co masz w Psalmie 71, to w zasadzie Dawid, który jest słabym starcem i w tym momencie mówi: „Panie, nie opuszczaj mnie na starość”. A następnie, jaka jest reakcja między Psalmem 71 a Psalmem 72, Salomon nawiązuje w dużej mierze do króla Salomona w Psalmie 72. Zatem mamy tu do czynienia z podobnym ruchem pomiędzy Psalmem 71 i Psalmem 72.

Zasadniczo mamy więc pierwszych Królów i pierwszego Króla, w którym Bóg mówi o słabości i tym podobnych. Zapewne więc pragniecie zwrócić uwagę na związek między Psalmem 71, w którym Dawid jest słaby i modlący się do Boga, aby Bóg go nie opuścił, a Psalmem 72, w którym Salomon odzyskuje siły i wyrusza po sprawiedliwość i królowanie. Bardzo, bardzo podobnie do 1 Księgi Królewskiej, gdzie Dawid jest słaby i jest Abiszagiem i cała ta sytuacja ma miejsce.

Następnie Salomon powraca do rozdziału drugiego i trzeciego 1 Księgi Królewskiej. Zatem księga trzecia zawiera Psalm Asafa i ich rozdziały od 73 do 83. Następnie chciałbym się przyjrzeć temu, co nazywa się Psalterzem Elohistycznym.

Psałterz elohistyczny to Psalm od 42 do 83. Określenie to wywodzi się z obserwacji rzadkiego używania imienia Bożego Jahwe. Dlatego nazywa się go Psalterzem Elohistycznym, ponieważ w księdze drugiej Jahwe pojawia się tylko 27 razy.

Jahwe tłumaczone jest jako PAN, przez duże L, przez duże O, przez duże R, przez duże D. Wzrost użycia słowa Elohim, Elohim tłumaczone jest jako Bóg 131 razy. Zatem mamy 27 razy Jahwe, co jest bardzo minimalne w Psalmach do 131, co jest ogromne w Księdze Psalmów. Psalterz elohistyczny to Psalm od 42 do 83.

Kontrastuje to ze stosunkiem Jahwe do Elohim pięć do jednego w pozostałej części Psalterza. Innymi słowy, w pozostałej części Psalterza słowo Jahwe użyte jest pięć razy, a Elohim słowo Bóg użyte zostanie tylko raz na pięć razy w odniesieniu do Elohim. Zatem chodzi o Jahwe użyte 260 razy, a Elohim użyte około 56 razy.

Jest więc wykres, który chcę to zrobić i w pewnym sensie nabrać do tego smaku. Oto Księga pierwsza, czwarta i piąta faworyzują Jahwe w stosunku sześć do jednego. A potem księgi druga i trzecia faworyzują Elohima w stosunku sześć do jednego.

Jest więc wyraźna różnica i dlatego nazywa się go Psalterzem Elohistycznym, ponieważ w tej księdze pojawia się imię Elohim. Teraz chcę stworzyć wykres, który to wyjaśni. To jest wykres, który bardzo wyraźnie to wyjaśni, a potem po prostu o tym porozmawiać. Więc masz księgę pierwszą, księgę pierwszą, użycie Jahwe jest około 85 razy.

Użycie słowa Jahwe jest tłumaczone jako Pan. Użycie Elohim jest tylko 15 razy. Tutaj, w czwartej księdze, Jahwe użyte jest 86 razy, a Elohim, Bóg, tylko 14 razy.

W księdze piątej słowo Jahwe użyte jest 89 razy, a Elohim tylko 11 razy. Teraz spójrz na kontrast. Zatem w księgach pierwszej, czwartej i piątej słowo Jahwe jest przeważnie używane sześć do jednego.

Ale w księdze drugiej, gdzie się znajdujemy, zauważcie, że Jahwe użyte jest tylko 14 razy, a Elohim 86 razy. To samo dotyczy księgi A części trzeciej: użyte jest 13 razy w odniesieniu do Jahwe i 45 razy w odniesieniu do Elohim. Zatem widać te dwie sekcje, dlatego połączono je w całość i nazwano to elohistyką.

Elohim, imię Bóg, Elohim, Bóg, jest używane głównie w księdze drugiej i pierwszej części księgi trzeciej. A druga część księgi trzeciej odwraca to w drugą stronę, dwa do jednego, 31 do 16, Jahwe 31, Elohim 16. Zatem to w zasadzie opisuje tylko Psalterz elohistyczny i zwiększony nacisk na Elohim.

W drugiej księdze przekonamy się, gdzie właśnie jesteśmy. Teraz jest na to kolejny dowód. I chcę to po prostu poruszyć.

To, co mamy w Psalmach, to równoległe, prawie identyczne Psalmy, Psalm 14 i Psalm 53. To prawie identyczne Psalmy, słowo w słowo, identyczne. Psalm 14 i Psalm 53.

Psalm 14 znajduje się w księdze pierwszej, Psalm 53 w księdze drugiej. Chcę więc porównać oba Psalmy, aby sprawdzić, czy nastąpiły jakieś zmiany. I rzeczywiście odkryliśmy, że wykonano przetłaczniaki.

Przejdźcie więc ze mną przez to. Przeprowadzę Cię przez to. Mamy zatem porównanie Psalmu 14 z Psalmem 53.

Teraz Psalm 53 znajduje się w Psalterzu elohistycznym, a Psalm 14 w księdze pierwszej. To będzie sprzyjać Jahwe. I tak, jak mówicie, Pan spogląda z nieba.

Panem tutaj byłby Jahwe. Tłumaczymy słowo Jahwe na Pan. Kiedy przechodzicie do rozdziału 53, pojawia się informacja, że jest to dokładnie ten sam werset.

Mówi, że Bóg czyli Elohim spogląda z nieba. Zatem widać, że w tych dwóch wersach, które są dokładnie równoległe, nastąpiło bardzo wyraźne przejście od imienia Jahwe do imienia Elohim, Bóg. Podobnie dzieje się tutaj, w wersecie 14.

A kto nie wzywa Pana (Jahwe)? A kiedy spojrzysz na Psalm 53, jest napisane: Któż nie wzywa Boga (Elohim)? Zatem znowu widzicie, że tutaj Jahwe jest używany jako Pan, a tutaj Elohim jest używany jako Bóg. Zatem widzisz, że Psalm 53 jest spójny. To po prostu nie jest przypadkowe.

Sposób przesunięcia tych rzeczy jest spójny. To samo w 14:7. Nawiasem mówiąc, być może wiecie, że w Psalmie 14 i 53 głupiec powiedział w swoim sercu: Nie ma Boga. To samo jest w Psalmach 14 i 53.

Głupiec powiedział w swoim sercu: Boga nie ma. Zatem tutaj, kiedy Pan przywraca twierdzą swego ludu, widać, że to Jahwe. A czego byś się spodziewał? Po prostu zgadnij tutaj.

Można się spodziewać, że Bóg, Elohim, przywróci losy swemu ludowi. Widzicie zatem, że Psalm jest dokładną paralełą względem siebie. I widzicie, jak konsekwentnie przechodzi to od Jahwe w pierwszej księdze do Boga, do Elohima w drugiej księdze.

I dlatego nazywa się go Psalterzem Elohistycznym. I to jest po prostu fascynująca rzecz. Patrzymy na księgę drugą.

I to jest jedna z cech tej książki. Teraz chcemy kolejną. Narysuję tylko ciąg dalszy z księgi pierwszej lub raczej z księgi drugiej. Inny kształt kontekstu kanonicznego w księdze drugiej można luźno naszkicować w następujący sposób.

Psalm 42 i Psalm 43 stanowią wprowadzenie do księgi drugiej. Zatem w Psalmach 42 i 43 powiedzieliśmy, że 43 jest psalmem sierocym. Ze względu na refreny te dwa psalmy łączą się w parę.

Refreny w tych dwóch psalmach są dokładnie takie same. I tak ta dwójka tworzy parę. A pytanie, które tutaj zadają, to wyrażenie pragnienia bycia z Bogiem, tak jak jeleń pragnie wody.

Tak więc dusza moja pragnie Ciebie, Boże, i tego typu rzeczy. Wspomina lud Boży w procesji w świątecznym tłumie. Ale teraz psalmista staje w obliczu wygnania i chaotycznych wód poniżej góry Hermon na północy, 42:6, i zostaje odcięty od ołtarza w świątyni Bożej, będąc dwukrotnie wyśmiewanym i prześladowanym tym pytaniem.

I to jest główne pytanie, jakie pojawia się w rozdziałach 42 i 43. Wróg wyśmiewa go. Gdzie jest twój Bóg? A potem w 42 i 43, jego dusza pragnie Boga, a jednak on jest na północy, w górze, poniżej góry Hermon, a jego wróg drwi z niego.

I to stwierdzenie nawet go prześladowuje. Gdzie jest twój Bóg? Psalmista ma nadzieję na powrót do ołtarza, gdzie Bóg, gdzie psalmista będzie mógł po raz kolejny chwalić Boga na lirze w domu Bożym. Psalm 43,4. Nadzieja ta prowadzi i podtrzymuje trzykrotnie powtórzony refren psalmisty, cytuję, bo jeszcze będę go chwalił.

Jeszcze go pochwalę. Trzykrotnie refren jest oddzielony około sześcioma wersetami za każdym razem w refrenie w Psalmie 42:5, 11 i 43:5 wersecie piątym, co łączy te

dwa Psalmi, 42 i 3, w parę, tak jak Psalm 1 i Psalm 2 zostały powiązane w parę Psalmów wprowadzających. Zatem Psalm 1 i 2 wprowadziły Księgę 1, a właściwie Psalmi 1 i 2 wprowadziły cały Psalterz.

Ale 42 i 43 wprowadziły Księgę 2 z tą samą techniką łączenia w pary, która została użyta w 1 i 2. Również Psalmi 9 i 10 również są połączone w parę. Następuje Psalm 44 i chcemy go podjąć w Psalmie 44, który następuje po indywidualnej prośbie lub lamentie z kupletu Psalmu 42.3, 43 ze wspólną prośbą przechodzącą od, cytuję, ja, ja, mój do my, my, nasz. Zatem jeden jest indywidualny, 42, 43 to indywidualny lament.

A potem to, co masz w 44, to tak zwany wspólny lament. My, my, nasza, pierwsza osoba liczby mnogiej, a nie pierwsza osoba liczby pojedynczej, gdy oni optakują porażkę przed swoimi wrogami w wyniku odrzucenia i braku boskiego wsparcia. Zatem w Psalmie 42 czytamy w pierwszej osobie .

Zobaczę, czy to zrozumiałem. Tak, 42 czytamy, dlaczego moja dusza jest przygnębiona? Mówię do Boga, moja skała, zwróć uwagę na pierwszą osobę. Ja, moja, mówię do Boga, moja skała, dlaczego o mnie zapomniałeś? Pierwsza osoba liczby pojedynczej. W Psalmie 44 następuje znaczące przejście do pierwszej osoby liczby mnogiej: my, my, nasz .

I tak tam czytamy, słyszeliśmy to na własne uszy, Boże, powiedzieli nam nasi przodkowie, a nasze serca się nie odwróciły. Nasze stopy nie zboczyły z Twojej ścieżki, lecz Ty nas zmiażdżyłeś i uczyniłeś siedliskiem szakali. Okryłeś nas głęboką ciemnością.

Nazywa się to więc lamentem wspólnotowym, ponieważ zamiast być „ja”, „ja”, jest czymś w rodzaju „ my ”, „nasz”, „nas”. Następnie Psalm 45 przechodzi do zasadniczo zachwycającego małżeństwa króla i pochwały króla w Psalmie 45. Jednym z najważniejszych pytań, jakie stawia facet, którego wprowadza Księga druga, jest to, że prześladuje go to pytanie, wyśmiewa go wróg.

Gdzie jest twój Bóg? Zatem w latach 46-48 następuje przesunięcie, a następnie przeniesienie się do Syjonu, miejsca, w którym mieszka Bóg. Więc gdzie jest twój Bóg? Teraz jego odpowiedź w rozdziałach od 46 do 48 przenosi się do pytania: Gdzie jest twój Bóg? Przedstawienie Syjonu, miasta Bożego, rozdział 46, werset czwarty, rozdział 48, wersety pierwszy, drugi i ósmy jako cytat, święte miejsce, w którym mieszka Najwyższy . Bóg jest w niej.

Bóg jest w kim? Wewnątrz Syjonu. Oto rozdział 46, wersety czwarty i piąty. Bóg króluje nad narodami.

Zatem nie ogranicza się do Syjonu. On panuje nad narodami. Zatem 47 ma w sobie trochę korekty.

46, Bóg rządzi na Syjonie, a 47 to w zasadzie Bóg będzie rządził wszystkimi narodami. I tak z Syjonu oddawanie czci Bogu i wywyższenie Boga przenosi się z Syjonu na krańce ziemi. Skupia swoją obecność na jego świętej górze, Górze Syjon, i jest ona nazywana, cytuję, miastem wielkiego króla, miastem wielkiego króla w rozdziale 48, wersecie drugim.

Zatem Psalm 48 jest jednym z tych wielkich Psalmów. Jeśli kiedykolwiek będziecie w Jerozolimie, Psalm 48 to wspinały psalm o Jerozolimie i Syjonie oraz o skupionym tam uwielbieniu Bożym. 46 dobiega końca Boskim oświadczeniem: „Będę wywyższony między narodami”, co znajduje następnie odzwierciedlenie w końcowej odpowiedzi psalmisty w 47.

Zatem 46 jest powiązane z 47. Na koniec 46, Bóg mówi, będę wywyższony wśród narodów. Rozdział 47 mówi, że królowie ziemi należą do Boga.

Jest wielce wywyższony. Zatem to wywyższenie pod koniec roku 46 łączy się zatem z wywyższeniem Boga wśród narodów w roku 47. To ze świątyni chwala Boża rozbrzmiewa aż po krańce ziemi.

Psalm 48 werset dziewiąty. Syjon, motyw Syjonu trwa przez rozdział 51. I to jest tutaj interesujące.

Zobaczmy, myślę, że mam te wersety. Pokażę kontynuację tematu Syjonu, nie tylko w latach 46-48, ale będzie on kontynuowany także poza nim. I tak w 51., na końcu rozdziału 51., w Psalmie pokutnym Dawida, w wersecie 18 jest napisane: Wedle twego upodobania, spraw, aby Syjon prosperował, buduj mury Jerozolimy.

I tak oto bardzo mocne stwierdzenie znajduje się na końcu Psalmu pokutnego Dawida, po wyznaniu grzechów Batszebie. Otrzymałeś to oświadczenie dotyczące budowania murów Jerozolimy. Następnie przechodzisz do rozdziału 52, który jest rodzajem naprawdę negatywnego Psalmu o grzechu oraz o złych ludziach i wrogach.

A potem, pod koniec, przechodzi na pozytywną stronę. Mówi, że jestem jak drzewo oliwne kwitnące w domu Bożym. A tym domem Bożym jest zatem oczywiście świątynia.

A potem pojawia się Psalm 53: Oby z Syjonu wyszło zbawienie dla Izraela. Więc tutaj znowu mamy hymn Syjonu wychodzący z ostatnich 48 i przechodzący do 51, 52, 53, ten motyw, a potem właściwie 55, nawet tutaj. Zatem 55:14 mówi, że odnosi się to do procesji w domu Bożym, gdzie, cytuję, przechadzaliśmy się wśród wiernych, co miało miejsce w czasie świąt, kiedy oni wspinali się i wstępowali do Jerozolimy.

Jak więc widzisz, odpowiedź na pytanie z rozdziałów 42 i 43, gdzie jest twój Bóg, znajduje się w rozdziałach od 46 do 55, że Bóg jest na Syjonie, że Bóg jest na Syjonie i Jego czciciele udają się tam, aby oddać mu pokłon, ale że jest wywyższony ponad narody. I tak to powraca. Zatem w porządku, to duża część Drugiej Księgi Psalterza.

Po ustaleniu miejsca Boga w świątyni na Syjonie następuje psalm mądrościowy, ukazujący niemoc bogactwa w obliczu śmierci, gdy bogaci giną tak samo, jak zwierzęta w refrenie w Psalmach 49.12 i 20. Psalm 50 powraca do tematu Syjonu 51,50 werset drugi, gdzie Bóg deklaruje swoją bezinteresowność, wyjaśniając, że nie potrzebuje ich ofiar. Dlaczego nie ma takiej potrzeby? Bóg nie zjada ich pożywienia, ich ofiary nie są pokarmem dla Boga.

Zamiast tego, powiedział, gdybym chciał jedzenia, powiedział, posiadam bydło na tysiącu wzgórz. Pamiętajcie tę wspaniałą pieśń, którą śpiewano w kościołach, Psalm 50 wersety od dziewiątego do 13. Wielki Psalm pokutny Dawida w 51 po jego romansie z Batszebą wyjaśnia, przyznając, że nie masz upodobania w ofierze, inaczej przyniosłbym ją, gdy będzie składał swoją ofiarą złamanego i skruszonego serca jako warunek zbliżenia się do Boga.

Następnie Psalm 51 ukazuje, jak pokutujący sprawiedliwi wyznają swoje grzechy, składając ofiary z nowo stworzonego i oczyszczonego serca. Psalm 51.7 i werset 10. Psalm 51 kończy się wezwaniem do pomyślności Syjonu i budowy murów Jerozolimy, nawiązując do hymnów Syjonu z rozdziałów od 46 do 48.

Psalm 50 zwraca się do sprawiedliwych. Dla kontrastu, wersety od 52 do 53 opisują niegodziwców poprzez postać Doega, morderczego Edomity, wracając do tematu daremności tych, którzy ufają swemu bogactwu, nawiązując do Psalmu 49 werset 20 i dalej rozwijając głupca, który mówi w swoim sercu, nie ma Boga. Właśnie dokonaliśmy porównania Psalmu 53 i Psalmu 14.

Teraz pojawił się nowy artykuł, który w 2017 roku ukazał się w skandynawskim czasopiśmie „Scandian Journal of the Old Testament” napisany przez niejakiego Bothę. Artykuł pokazuje w zasadzie, jak od 52 do 55. Mówiliśmy więc trochę o pojawiającym się motywie Syjonu 51 do 55, ale Botha pokazała, jak 52 do 55 są ze sobą powiązane.

Dlatego chciałbym po prostu prześledzić niektóre jego argumenty. Mówi, że od 52 do 55 łączy termin Maskil lub psalm pouczający. Widzicie więc, jak tytuły Psalmów 52, 53, 54 i, jak sądzę, 55, tak, 55 podobnych rzeczy.

Zatem te cztery psalmy łączy ze sobą dla dyrektora muzycznego, Maskila lub psalmu pouczającego Dawida, gdy Doeg Edomita zrobił swoje paskudne rzeczy. Psalm 53, tytuł dyrektora muzycznego według Mahalata, Maskila Dawida. Widzisz, jak to jest

powiązane w przypadku reżysera muzycznego, tym razem dla reżysera muzycznego z instrumentami smyczkowymi, Maskil Dawida, Maskil Dawida, Maskil Dawida, kiedy Zyfici robili swoje paskudne rzeczy.

Znów za dyrektora muzycznego, dyrektora muzycznego, dyrektora muzycznego instrumentów smyczkowych, Maskila Dawida. Znów cztery razy w tytułach tych, łącząc je razem. To będzie więc grupa połączonych ze sobą psalmów, te cztery.

Dobra. A teraz, zanim przejdziemy dalej, rozwinę Psalm 52. Temat chełpienia się i ufności w bogactwa i władzę objawia się w Psalmie 52.7. Zobacz tego, który nie szukał schronienia u Boga, ale ufał obfitym bogactwom i szukał schronienia w bogactwach, jak również przez kontrast w Psalmie 55.

Ale Ty, Boże, sprowadzisz bezbożnego do dołu zepsucia. Ludzie żądni krwi i podstępni nie dożyją swoich dni. Ale co do mnie, ufam Tobie.

I tak kontrast między tymi, którzy ufają bogactwu, a tymi, którzy ufają Panu, opisano w Psalmie 52 wersety 55. Obydwa są następnie powiązane z zaufaniem, chlubą i bogactwem w dość interesującym rozdziale Jeremiasza, rozdziale dziewiątym, wersety 22 do 23. Obydwa są powiązane z ufnością, chlubą i bogactwem. nawiązanie połączenia Psalmów 52–55 z rozdziałem Jeremiasza 9. Myślę, że to połączenie jest bardzo interesujące i należy je kontynuować.

Język jest niebezpieczną bronią. Psalm 52, wersety od drugiego do czwartego, mówi, że planujesz zniszczenie. Twój język jest ostry jak ostra brzytwa, sprawco zdrady. Następnie w Psalmie 55 to samo dotyczy języka.

Jego mowa jest gładka jak masło, a jednak w jego sercu trwa wojna. Jego słowa są bardziej kojące niż oliwa, a mimo to są wyciągniętym mieczem. Wiąże się to również z rozdziałem dziewiątym, werselem siódmym Jeremiasza.

Wydaje się zatem, że istnieje pewne powiązanie między tymi czterema Psalmami a rozdziałem Jeremiasza 9. Sugeruję, że nie należy pomijać wielu Psalmów, zwłaszcza Psalmu pierwszego i związku z rozdziałem Jeremiasza 17. Duże powiązania między Jeremiaszem a Psalterzem.

Psalmy 52 i 54 łączy końcowe podkreślenie imienia Bożego w rozdziałach 52:9, 9, 54:6. Zarówno Psalm 54, jak i 55 zaczynają się od wezwania Boga, aby Cię wysłuchał. 54.2, 55.1 i 2. Po tym ciągu Psalmów Maskila od 52 do 55 następuje grupa Psalmów tytułowych Miktam i zobacz, czy mamy to tutaj. Miktam 56 do 60, używa tego słowa Miktam .

Tak naprawdę nie wiemy, co oznacza słowo Miktam , wierz lub nie. Więc tego nie tłumaczą. Po prostu umieścili to w tekście, ponieważ jest to Miktam .

Dyrektor muzyczny w drugim zbiorze Dawida, a to w tych Miktamach, znajduje się w Psalmach 56 do 60. Zatem 52 do 55 to Masakil do nauczania. Psalmi od 56 do 60, wszystkie łączy termin Miktam, który tak naprawdę nie wiemy, co on oznacza.

Więc nazywa się to po prostu Miktam. Przeskoczenie do Psalmu 63 jest być może odpowiedzią na jego niepokojoną i boską nieobecność w rozdziałach 42 i 43, które teraz przechodzą do: Widziałem cię w świątyni. Zatem w pierwszym przypadku mamy do czynienia z nieobecnością Boga.

Gdzie jest twój Bóg? Udaje się do Syjonu w rozdziałach od 46 do 52 lub 53. A teraz w 63, mówi: Widziałem cię w świątyni, przysięgając, że będę cię chwalił, dopóki będę żył z podniesionymi rękami. Psalm 63 werset drugi oraz werset 13 i następne.

Nie zagłębiając się w resztę księgi drugiej wcześniejszych Psalmów, przeważają prośby, lamenty i skargi. W miarę zbliżania się do końca, hymny pochwalne w Psalmach od 65 do 68, nawet jako Psalterz. A teraz po prostu podbiegnij i pozwól mi to trochę złapać.

Więc w zasadzie zaczęliśmy od hymnów lamentacyjnych, lamentów wspólnotowych, lamentu my, my, nasz lub lament indywidualny, ja, ja, mój. A teraz w zasadzie to, co mamy pod koniec książki, to hymny. I tak, od 65 do 68 są hymny.

Hymny będą tam, gdzie a, a potem powiedzieliśmy: Psalm 71 to słaby Dawid, 1 Król. 1. A potem po słabym Dawidzie w 71 następuje siła Salomona. A to jest bardzo podobne do 1 Królów 2 do 3, gdzie słaby Dawid z Abiszagiem i cała sytuacja z Salomonem, który zostaje królem i intronizacją Salomona i jego brata Adoniasza, oraz walka, która się tam wydarzy. Ale Dawid był słaby.

Tę samą słabość do siły Salomona widać na końcu Księgi 2. Jest to więc dość interesujące powiązanie. I to także, to połączenie, księga 2, wypływa z początkowego lamentu nad nieobecnością Boga i odległością od miejsca chwały, Psalm 42, ucięcie 43, do Syjonu, miasta Bożego, od 46 do 48, do mądrości, rozdział 49, a następnie pogrąża się w ofiarach, Psalm 50 i 51 oraz grzech w 52 i 53. Lamentuje w 54 do 64 z parą Psalmów bądź miłosierny w 56 i 57, oba zaczynają się, bądź miłosierny dla mnie.

I echo pragnienia Boga, motyw pragnienia Boga zaczerpnięty z 42., a potem począwszy od 63., tęsknota za Bogiem jak jeleń dyszący za księgami wodnymi. Następnie przechodzi przez kilka hymnów od 65 do 68. Księga 2 kończy się przejściem od słabego wieku Psalmisty Dawida, Psalmu 71, jak w 1 Królów 1, do pełnego życia króla Salomona w Psalmie 72, również podobnego do 1 Królów 2 i 3. Księga 2, czyli od Psalmu 42 do Psalmu 72, kończy się w sposób charakterystyczny dla wielu ksiąg Psalmów podwójną pochwałą i podwójnym amen.

Na tym kończą się modlitwy Dawida, syna Jessego. I tak w księdze drugiej jest taki sam ruch, jak w całym Psalterzu. W całym Psalterzu z przodu łądują się lamenty.

I wiele Psalmów z pierwszej księgi, rozdziały od 3 do 41, wiele z nich to lamenty Dawida. A jednak Psalmy się kończą, Psalmy 145 do 150, kończą się pochwałami. Zaczyna się więc lamentacją, a cały Psalterz kończy się pochwałami.

Podobnie Księga 2. Zaczyna się od tych lamentów. Gdzie jest twój Bóg? Prowadzi do Syjonu i kończy się hymnami uwielbienia pod koniec Księgi 2. Następnie mamy Dawida, to przejście pomiędzy Dawidem i Salomonem, które ma miejsce. I wtedy księga się kończy, modlitwy Dawida, syna Jessego, dobiegły końca.

A potem księga kończy się pochwałą i podwójnym amen. To jest więc przepływ, lament na cześć przepływu, o którym mówiliśmy. Chcę więc wrócić i przejrzeć to, co zrobiliśmy, i na tym zakończymy.

Zaczęliśmy od zauważenia, że księga Psalmów nosiła tytuł Tehillim. A to Tehillim pochodzi od słowa halal, które oznacza alleluja, jako chwała Pana. Zatem tytuł księgi Psalmów pochodzi od słowa halal, co oznacza pochwałę.

I rozmawialiśmy o tym. Mówiliśmy o pięciu księgach Psalmów, czyli Psalterzu, odpowiadających pięciu księgom Mojżesza w Torze, czyli Pięcioksięgu. I tak mamy księgę 1, rozdziały od 1 do 40, rozdziały 2, od 42 do 72.

To właśnie na nim skupimy się na pochwałach. A następnie księga 3, 73 do 89, księga 4, 90 do 106, księga 5 kończy ją liczbami od 107 do 150. Chwała, amen i modlitwy Dawida dobiegły końca, i chwała i amen.

I każda z tych księzek wskazuje, że to już koniec. Tytuły księgi 2 stanowią tak zwany drugi zbiór Dawida, Psalmy 51 do 70. Nazywa się to drugim zbiorem Dawida.

Pierwszy zbiór Dawidowy to Psalmy od 3 do 41. Synowie Koracha znajdują się w rozdziałach od 42 do 49. Kończy się Psalmem Salomona na cześć osłabionego Dawida w Psalmie 71.

I tak, Psalterz elohistyczny, o którym mówiliśmy, był przejściem od imienia Jahwe, czyli Pan, w księgach 1, 4 i 5, na imię Elohim, ulubione w Psalmach od 42 do 83. Porównaliśmy także Psalm 14, powiedział głupiec w swoim sercu, z Psalmem 53. , co mówi to samo, ale w Psalterzu elohistycznym imię przeniesione z Jahwe na Elohim. Psalterz elohistyczny to nasza księga 2, werset 40, rozdziały od 42 do 83.

W związku z tym nastąpiła zmiana nazwy. Narracyjny przebieg księgi od lamentu do uwielbienia i pytania, dokąd Bóg prowadzi nas na Syjon, a stamtąd na krańce świata.

Łącznikiem pomiędzy Psalmem 52 a Psalmem 53 w artykule Botha jest Maskil, język jako broń.

I te trzy Psalmy łączą się ze sobą, cztery Psalmy bardzo ładnie się ze sobą łączą. Właśnie o tym dzisiaj porozmawiamy. Nasza następna prezentacja przedstawi trzech głównych bohaterów Księgi Psalmów, a także skupi naszą szczególną uwagę na tych trzech postaciach i ich miejscu w Księdze 2 Psalterza.

A pierwszy będzie naszym wrogiem. I tak wróg, w zasadzie wróg będzie drwił i będzie próbował zastawić pułapkę. Będzie zawstydzany, hańbiony i będzie próbował zabijać, niszczyć i używać swojego języka do niszczenia.

Wróg będzie tam bardzo mocno obecny w Księdze Psalmów. A wtedy psalmista, psalmista będzie błagał, bo czuje się bezradny wobec wroga. Psalmista stanie się błaganiem, który zwraca się do Boga i mówi: Boże, proszę, pomóż mi.

Mamy więc wroga, przed którym staje psalmista, który jest tutaj obrażany. A potem przeważnie Bóg jest przedstawiany jako król. I chcę się rozwijać następnym razem, gdy będziemy się rozwijać, rozwiniemy te trzy rzeczy, szczególnie skupiając się na metaforze Boga jako króla.

I ta metafora jest kluczem do zrozumienia Księgi Psalmów. Rzeczywiście, ta metafora jest kluczem do zrozumienia Starego Testamentu. Zatem te trzy postacie odgrywają dużą rolę i przyjrzymy się im następnym razem.

Dziękuję. Cieszymy się, że będziemy z Państwem podczas kolejnej prezentacji.

To jest dr Ted Hildebrandt w swoim nauczaniu na temat chwały Bożej w drugiej księdze Psalterza. To jest sesja numer jeden, kanoniczny kontekst drugiej księgi Psalterza.